

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce: **S. B.**, státní příslušnost Republika Kazachstán, bytem F. – M., K. H. M., zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2017 č. j. OAM-607/ZA-ZA11-P10-2016, o **udělení mezinárodní ochrany**,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2017 č. j. OAM-607/ZA-ZA11-P10-2016 podal v zákonné lhůtě žalobu. V ní namítal, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Nesprávné posouzení jeho situace se projevuje ve vztahu k neudělení azylu především podle § 14 a § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Uvedl, že hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je jeho zdravotní stav. Vyslovil přesvědčení, že jelikož žalovaný dospěl k závěru, že nesplňuje důvody pro udělení azylu, minimálně podmínky nastavené zněním ust. § 14a zákona o azylu splňuje, neboť v případě návratu do země původu by mu hrozilo skutečné

nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V případě nuceného vycestování zpět do Kazachstánu by byl nucen čelit riziku zhoršení svého zdravotního stavu, což by způsobila nedostatečná zdravotní péče v zemi původu, nedostatek financí spojený s jeho těžkostmi v pracovním uplatnění a také ponižující zacházení ze strany Kazachů kvůli jeho ruské národnosti. Dle žalobce žalovaný při svém rozhodování opomenul fakt, že se v Kazachstánu za poskytování zdravotní péče platí velmi vysokou částkou. Uvedl, že se svým špatným zdravotním stavem a bez jakéhokoliv finančního zajištění bude odkázán pouze sám na sebe, bez možnosti využít lékařskou péči, což je v jeho případě nutností. Žalovaný měl dále vzít v potaz možnost zhoršení jeho psychického stavu v případě, že by musel být odloučen od celé rodiny a odcestovat úplně sám do země původu, kde nikoho nezná. Vycestování, ke kterému by byl v případě neudělení mezinárodní ochrany donucen, by mu mohlo způsobit újmu představující nelidské nebo ponižující zacházení, což je v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy, a to s ohledem na jeho zdravotní stav. Poznamenal, že Evropský soud pro lidská práva a Soudní dvůr Evropské unie opakovaně řešili situaci, kdy zdravotní stav cizince založí takovou překážku vycestování, že by to představovalo závažnou újmu ve smyslu článku 3 Evropské úmluvy. V označené věci – stížnost č. 41738/10 soud dovodil, že překážkou v takových případech není méně kvalitní nebo dokonce nedostatečná zdravotní péče v zemi žadatele, nýbrž povinnost státu dbát na to, aby jím vykonaným aktem vyhoštění nedošlo k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení. Žalobce vyslovil názor, že zde došlo k porušení ust. § 3 správního řádu žalovaným, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu.

Dále žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil jeho žádost o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Uvedl, že na území České republiky si založil rodinu s českou státní občankou, kterou si vzal za ženu a narodil se jim syn. Manželka zde pracuje a společně pečují o syna. On sám se plně integroval v České republice, plynule hovoří česky, má zde celou rodinu a především chce zde vychovávat své dítě a do budoucna pracovat a zlepšovat finanční situaci celé rodiny, což by v Kazachstánu bylo naprosto nemožné. Nelze akceptovat tvrzení žalovaného, že pro něho a rodinu není překážkou vycestovat do Kazachstánu a realizovat své rodinné vazby tam. V případě, že by jel do Kazachstánu sám, rodina by byla nucena vzdát se svého společného života, který vedla na území České republiky. K nezbytnosti zásahu státu do práva na soukromý a rodinný život se Evropský soud pro lidská práva mnohokrát zabýval a pro zjištění, zda daný zásah je nezbytný a přiměřený, stanovil principy, podle nichž je třeba vzít v úvahu mimo jiné rodinnou situaci osoby, např. délku jejího manželství (vztahu) a další prvky svědčící o skutečné povaze rodinného života páru, dobu pobytu na území, ze kterého má být vyhoštěn, závažnost obtíží, které by manželka/partnerka žadatele zřejmě poznala v zemi jeho původu. Žalobce vyslovil názor, že správní orgán nesprávně a nedostatečně posoudil jeho rodinnou a soukromou situaci. V jeho případě se nejedná o jednu nebo dvě skutečnosti, kvůli kterým by mu měl být udělen humanitární azyl, ale utváří se zde řetězec několika skutečností, jako je jeho zdravotní stav, postavení občanů ruské národnosti v Kazachstánu, finanční situace rodiny a především zachování rodiny, pro kterou jakýkoliv nepřiměřený zásah je naprosto devastující a nehumánní.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby.

Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava z návratu do země původu a obtížná integrace do společnosti s ohledem na závažný úraz, během něhož přišel o nohu, dále s ohledem na ruskou národnost a rodinné vazby v České republice, neboť se mu na území ČR narodil syn se státní občankou ČR a otec a sestra jsou také již státními občany České republiky. Žalovaný uvedl, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Poukázal na to, že žalobce vyjádřil obavu ze zacházení se svou osobou z důvodu ruské národnosti a zdravotního omezení. Uvedené sdělení nepodložil žádnými dalšími argumenty či informacemi. Sdělil, že Kazaši jsou agresivní národ a budou se k němu chovat s despektem. Žalovaný poznamenal, že k možnému pronásledování žalobce v zemi původu s ohledem na jeho ruskou národnost před zdravotním úrazem se vyjádřil již ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 22.7.2013, přičemž k závěru o reálně hrozícím pronásledování nedospěl. Ani ze zajištěných informací o situaci v zemi původu žalobce nevyplývá aktuálně žádné cílené špatné či diskriminační zacházení s osobami ruské národnosti ze strany státních orgánů, byť nelze zcela vyloučit jednotlivé situace, kdy k vypjatým vztahům mezi jednotlivými etniky může dojít. Žalobce ani v předchozích vedených řízeních nepopsal žádné cílené jednání v zemi původu vůči jeho osobě, ze kterého by vyplývalo systematické, cílené a závažné jednání vůči jeho osobě ze strany státních orgánů z důvodů azylově relevantních včetně jeho národnosti, na základě něhož by měl správní orgán dojít k závěru o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Nelze opomenout skutečnost, že žalobce z republiky Kazachstán vycestoval plánovaně a legálně, žádné problémy s vycestováním ze země neměl, území Kazachstánu neopouštěl za tíživých a vyhrocených okolností z důvodů azylově relevantních. Na území ČR mu bylo vydáno povolení k trvalému pobytu, stejně tak jako jeho rodinným příslušníkům. Toto mu však bylo v roce 2010 zrušeno z důvodu opakovaného narušování veřejného pořádku.

Žalovaný dále uvedl, že z obsahu spisu vyplývá, že žalobci, který byl dosud zdravý, byla po pádu pod vlak amputována noha pod kolenem, rány byly zhojeny bez obtíží, lékařem bylo konstatováno, že chodí velmi dobře s oporou francouzské hole, byla mu indikována protéza a poskytnut poukaz na protetickou pomůcku, přičemž žalobce během pohovoru upřesnil, že protéza bude ještě upravena a potom by mělo být vše v pořádku. Nebrání se žádné práci, včetně práce fyzicky náročné, neboť musí živit dítě. Také sdělil, že aktuálně již nepodstupuje žádnou odbornou léčbu, navštěvuje pouze obvodního lékaře, který mu předepisuje léky na tlumení bolesti, nečeká jej žádná speciální léčba ani zákrok. Žalovaný konstatoval, že mezinárodní ochrana není univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před jednotlivými možnými potížemi, které by mohly nastat v případě návratu do země původu. Z dosud zjištěného jednání státních orgánů k osobě žalobce ani z aktuálně zajištěných informací k situaci v zemi původu včetně situace osob se zdravotním postižením, nelze učinit závěr, že by žalobci v případě nutnosti tyto odmítly poskytnout potřebnou pomoc či by měly v jeho konkrétním případě postupovat jakkoli nestandardně či tvrdě. Případný nižší standard úrovně poskytované lékařské péče v zemi původu za reálně hrozící vážnou újmu

žalobci, který nadto ani aktuálně nepodstupuje žádnou dlouhodobou či náročnou léčbu, vyhodnotit nelze. Ze zajištěných informací žalovaný neshledal, že by žalobci hrozila cílená a úmyslná diskriminace z důvodu jeho postižení nebo by k takovému jednání mělo dojít záměrnou liknavostí státních orgánů, pokud jde o řešení životních podmínek postižených, možnostem vzdělávání či přístupu na trh práce. Byť je z obsahu informací zřejmé, že v zemi jsou nevládními organizacemi některé mechanismy a podmínky pro postižené označované jako nedostatečné, a není tomu jinak ani v České republice, mezinárodními pozorovateli byla zaznamenána zlepšení a ochota státní správy problémy postižených řešit tak, aby se zlepšila jejich soběstačnost, přičemž vládou jsou zaváděna opatření s cílem podmínky zlepšit. Zpětná integrace osoby s postižením do společnosti je beze sporu vždy náročná. Na základě zajištěných informací žalovaný neshledal, že by žalobci, který s ohledem na mladý věk, ukončení léčby, schopnosti vést běžný život i deklarované schopnosti uplatnění na trhu práce, reálně hrozilo přístupem státních orgánů a podmínek v zemi pro postižení osoby takové jednání, které by ve své povaze bylo možno vyhodnotit jako vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Tvzení žalobce, že úroveň zdravotnictví v Kazachstánu není dobrá a za lékařskou péči musí platit, což bude mít za následek, že se stát svou nečinností dopustí nelidské zacházení s osobami na svém území, nemá žádné opodstatnění. Lékařská péče a léky jsou zpoplatněny pro pacienty i v těch nejdemokratičtějších zemích a každý pacient, i v České republice, je podroben platbám za léky, a je zřejmé, že toto u každého vyvolává pocit úzkosti, strachu, ale tyto skutečnosti nelze považovat za nelidské či ponižující zacházení ze strany státu. Případné ekonomické problémy či nižší standard lékařské péče, na které se žalobce odvolává, nelze zahrnout pod taxativně vymezené důvody zákona o azylu.

Taktéž samotné blízké rodinné vazby, na které v řízení žalobce poukazuje, konkrétně zejména narození syna a roční vztah se státní občankou ČR, dalších rodinných příslušníků (sestry a otce), kteří již nabyli po dlouholetém trvalém pobytu na území ČR státní občanství ČR, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů, pokud žalobce vlastním nezákonným jednáním o povolení k pobytu v minulosti přišel. K takovým účelům řízení o udělení mezinárodní ochrany neslouží. V řízení rovněž nebylo zjištěno, že by žalobce nemohl realizovat své rodinné vazby na území republiky Kazachstán. Na základě výše uvedených aspektů žalovaný nenalezl zvláštního zřetele hodný důvod podle § 14 zákona o azylu pro udělení azylu z humanitárního důvodu.

Dle žalovaného případné vycestování žalobce po posouzení skutečností jím sděleným nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce v tomto ohledu poukázal na fakt, že jeho blízcí rodinní příslušníci, a to nezletilý syn a jeho družka, jsou státními občany ČR a dále sdělil, že na území ČR pobývá taktéž jeho sestra a otec, v současnosti již po dlouholetém pobytu v ČR taktéž osoby se státním občanstvím ČR. Dle žalovaného v řízení nebylo zjištěno, že by neudělením mezinárodní ochrany, resp. následným vycestováním z České republiky, nebylo respektováno právo na soukromý rodinný život. Nebylo ani zjištěno, že by žalobce nemohl realizovat své rodinné vazby na území země původu. Nebylo zjištěno, že by žalobce neměl v minulosti či aktuálně možnost zajistit si platné kazašské doklady a upravit si svůj pobyt na území ČR v rámci zákona o pobytu cizinců. O povolení k pobytu přišel vlivem své kriminální činnosti, aktuálně mu byly dle předloženého usnesení Okresního soudu v Karvině odsouzení zahazeny. Má tedy možnost dále svoji situaci řešit. Za hrozící vážnou újmu

nelze vyhodnotit skutečnost, že by v této souvislosti musel strpět administrativní postup. Po zhodnocení doložených lékařských zpráv, výpovědi žalobce, výpovědi svědkyně, okolností vycestování ze země původu, kriminální minulosti žalobce, zahlazení jeho odsouzení Okresním soudem v Karviné a možnostem zajištění si potřebných dokladů k pobytu na území ČR, žalovaný dospěl k závěru, že žalobce měl a má možnost zajistit si podmínky pro realizaci rodinných vazeb na území České republiky v rámci zákona o pobytu cizinců, popř. realizovat svůj rodinný život v zemi svého původu. Aktuálně ani s ohledem na vážný úraz, žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce administrativně svoji situaci ohledně úpravy pobytu na území ČR z důvodu rodinných vazeb možnost řešit neměl, jeho zdravotní stav je stabilizovaný, léčba ukončena, odsouzení mu byla soudem zahlazena, žalobce nesdílí s matkou svého dítěte společnou domácnost, dítě navštěvuje, je schopen jednat s úřady samostatně, cestovat, má přístup k informacím a k právnímu poradenství.

Co se týče doplňkové ochrany z důvodu vytvořeného soukromého (rodinného) života na území ČR, žalovaný uvedl, že článek 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich (společného) pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi, a že uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládá velmi přísně. Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznámá natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu lze uvažovat v naprosto výjimečných případech. O situaci posuzovanou v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 256/2014-27 v dané věci nejde. Žalobce takto vypjatou životní situaci v průběhu správního řízení netvrdil a netvrdí ji ani v žalobě. Potřeba žalobce legalizovat si na území České republiky svůj další pobyt z důvodu pokračování rozvíjení jeho soukromého života na území České republiky, důvodem pro přiznání doplňkové ochrany není a nemůže být, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen s.ř.s.), ve svém rozhodnutí vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil. Žalobce se na výzvu soudu nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci a rozhodnutím bez nařízení jednání soudu nesdělil.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9.7.2016 a v protokolu o pohovoru k této žádosti dne 13.7.2016 žalobce uvedl, že v České republice žádá o humanitární azyl z důvodu končící platnosti víza k pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu v minulosti žádal celkem 4 krát. Poprvé mu nebyla udělena mezinárodní ochrana v žádné formě, další tři žádosti byly zastaveny pro nepřípustnost. V České republice utrpěl zranění, poté co se snažil zkrátit cestu do azylového střediska v Havířově po kolejích, tehdy byl pod vlivem alkoholu. Přešel ho vlak, byla mu amputována noha, měl rozbitou hlavu. Léčil se v nemocnici s poliklinikou Havířov. K nehodě došlo 3.5.2016. V době, kdy probíhal pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce přednesl, že používá mast Hemogel, dezinfekční roztoky a léky na bolest. Další zákroky či léčba a postup bude

jasná po kontrolách u lékaře. Rád by si zařídil protézu. V Kazachstánu by měl problémy začlenit se do společnosti. Nikoho tam nemá, nemá tam ani zdravotní pojištění, 16 let v Kazachstánu nebyl. V Kazachstánu je velice těžké spoléhat se na zdravotníky a věřit jim. Ohledně nemožnosti zapojit se v Kazachstánu do běžného života uvedl, že je mu známo, že v zemi je rasová nenávist k ruským mluvícím osobám. Tím, že je postižený, s ním nebude zacházeno dobře. Kazaši jsou agresivní národ. Do České republiky přicestoval v roce 2000 na vízum. Má zde syna. Asi půl roku má přítelkyni, s níž nesdílí společnou domácnost, navštěvují se. V České republice byl odsouzen za ublížení na zdraví a drobné krádeže. Poté, co byl propuštěn na svobodu po 3,5 letech, již žádné problémy se zákonem neměl. Snaží se o výmaz z rejstříku trestů. Žalobce následně správnímu orgánu předložil fotokopii usnesení Okresního soudu v Karviné z 22.3.2017 o zahlazení odsouzení vyznačených ve výpisu z rejstříku trestů. S přítelkyní a matkou jeho nezletilého syna A. H., nar. X trvá vztah asi od dubna 2016. V doplňujícím pohovoru 19.4.2017 žalobce ke zdravotnímu stavu sdělil, že naposledy byl na chirurgii před půl rokem, než šel na protetiku. Odborného lékaře již nenavštěvuje, chodí pouze k lékaři obvodnímu, který mu předepisuje léky na tlumení bolesti. V současnosti jej nečeká žádná léčba či zákrok. V Kazachstánu má vzdálené příbuzné – bratrance, sestřenice, strýce a tety. 15 let s nimi není v kontaktu. V České republice žije jeho otec, který je v invalidním důchodu a sestra. Oba jsou již státními občany České republiky. Žalobce je státním příslušníkem republiky Kazachstán, ruské národnosti, vyznává pravoslavné křesťanství, je svobodný, není členem žádné politické strany ani jiné organizace, nikdy nebyl politicky aktivní.

Součástí spisu je fotokopie rodného listu nezletilého A. H., nar. X, v němž je jako otec dítěte uveden žalobce, lékařské zprávy z vyšetření žalobce na chirurgii a zpráva z ortoprotetického vyšetření. Ve spise jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v republice Kazachstán, konkrétně Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2016, Kazachstán ze dne 3.3.2017, Informace OAMP – bezpečnostní a politická situace v zemi, říjen 2016, Informace MZV ČR č. j. 103512/2016-LPTP ze dne 3.6.2016 a Výroční zpráva Human Rights Watch 2017. Součástí spisu jsou rovněž materiály ohledně předchozích správních řízení vedených s žalobcem pod č. j. OAM-158/ZA-ZA06-2012, č. j. OAM-278/ZA-ZA14-2013, č. j. OAM-542/ZA-2015 a č. j. OAM-183/LE-VL18-2015, opis rejstříku trestů, výpis z cizineckého informačního systému k předchozímu pobytu žalobce, výpověď svědkyně K. H. ze dne 11.5.2017, Informace Karvinského a Havířovského deníku k události na trati ze dne 3.5.2016. Z protokolu o seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plyne, že žalobce byl se všemi podklady seznámen dne 23.6.2017. Žádné další podklady pro rozhodnutí žalobce nenavrl, proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky. Do protokolu přednesl, že by již měl mít čistý trestní rejstřík a že mu byla přislíbena pomoc při zprostředkování rekvalifikačního kurzu svářeče.

Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 3.8.2017.

Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání napadeného rozhodnutí. Námitka žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil

skutkový stav věci je nedůvodná, stejně tak námitka, že rozhodnutí žalovaného je postiženo vadou nepřezkoumatelnosti.

Správní orgán posoudil opakovanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako přípustnou pro meritorní posouzení s ohledem na nové skutečnosti, které nebyly v předchozích řízeních známy, zejména zdravotní stav po úrazu a rodinná situace žalobce.

Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

K žalobní námitce žalobce založené na tvrzeném pronásledování pro jeho příslušnost k určité sociální skupině, konkrétně k rusky hovořícím občanům Kazachstánu, krajský soud uvádí, že v projednávané věci nebylo zjištěno, že by v Kazachstánu docházelo ke špatnému či diskriminačnímu zacházení s osobami ruské národnosti ze strany státních orgánů, jak uvedl žalovaný odkazem na informaci o situaci v zemi původu žalobce, konkrétně na zprávu MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2016, Kazachstán ze dne 3.3.2017 či Výroční zprávu Human Rights Watch 2017. Žalovaný správně poznamenal, že nelze zcela vyloučit jednotlivé situace, kdy k vypjatým vztahům mezi jednotlivými etniky může dojít, poukázal na to, že žalobce ani v předchozích řízeních nepopsal žádné cílené jednání v zemi původu vůči jeho osobě, ze kterého by vyplývalo systematické, cílené a závažné jednání vůči jeho osobě ze strany státních orgánů z důvodu azylově relevantních včetně jeho národnosti, na základě něhož by měl správní orgán dojít k závěru o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Nelze pominout ani tu skutečnost, že žalobce z republiky Kazachstán vycestoval plánovaně a legálně, žádné problémy s vycestováním ze země neměl, území Kazachstánu neopouštěl za tíživých a vyhrocených okolností z důvodů azylově relevantních.

K namítaným obavám žalobce v souvislosti s návratem do země původu po dlouholetém pobytu v zahraničí, a to s ohledem na zdravotní postižení a jeho obavy ze zacházení se svou osobou z důvodu zdravotního omezení, přičemž žalobce sdělil toliko to, že Kazaši jsou agresivní národ a budou se k němu chovat s despektem a že v zemi původu nemá zdravotní pojištění, 15 let tam nebyl a obává se obtížné integrace, soud souhlasí se závěrem žalovaného, že z obsahu zajištěných informací, konkrétně zprávy MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2016, Kazachstán ze dne 3.3.2017, která se věnuje též postiženým občanům, nelze dovodit, že žalobci, jehož zdravotní stav je aktuálně stabilizovaný, jak plyne z jím doložených lékařských zpráv, jeho výpovědi v průběhu správního řízení a tvrzení uvedených v žalobě, že by mu v zemi původu hrozila cílená a úmyslná diskriminace z důvodu jeho tělesného postižení nebo by k takovému jednání mohlo dojít záměrnou liknavostí státních orgánů, pokud jde o řešení životních podmínek postižených, možnostech vzdělávání či přístupu na trh práce. Z výše citované zprávy MZV USA hlavním orgánem odpovědným za ochranu osob s postižením je Ministerstvo zdravotnictví a sociálního rozvoje, zákon zakazuje diskriminaci osob s fyzickým, smyslovým, duševním a mentálním postižením

zaměstnání, vzdělávání a přístupu ke zdravotní péči a dalším veřejným službám. Z obsahu informace je sice zřejmé, že v zemi původu jsou nevládními organizacemi některé mechanismy a podmínky pro postižené označované jako nedostatečné, ovšem jak přiléhavě poznamenal žalovaný není tomu jinak ani v České republice, mezinárodními pozorovateli byla zaznamenána zlepšení a ochota státní správy problémy postižených řešit, tak aby se zlepšila jejich soběstačnost a vládou jsou zaváděna opatření s cílem podmínky zlepšit. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že zpětná integrace osoby s postižením do společnosti je bezesporu vždy náročná, nicméně na základě zajištěných informací nelze dospět k závěru, že by žalobci, který s ohledem na mladý věk, ukončení léčby, schopnost vést běžný život i deklarované schopnosti uplatnění na trhu práce, hrozilo přístupem státních orgánů a podmínek v zemi pro postižené osoby takové jednání, které by ve své povaze bylo možno vyhodnotit jako pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, konkrétně z důvodu příslušnosti k sociální skupině obyvatel se zdravotním postižením.

Krajský soud zastává názor, že žalobce ke svým osobám z pronásledování nemá žádné důkazy a skutečnost, že se situací v Kazachstánu není spokojen, nepředstavují žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, podle něhož jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, např. v rozhodnutí sp. zn. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3.2004, v němž konstatoval, že smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu, ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu, konec citace. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů včetně informací od samotného žalobce pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu § 14 zákona o azylu, s těmito podklady se v rámci svých úvah náležitě vypořádal, otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce a v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem. Jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Poukázal-li žalobce v žalobě na nemožnost vycestování z důvodů pevných rodinných vazeb, krajský soud ve shodě s žalovaným nespátřuje v žalobcem vyličených osobních poměrech důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 47/2004-60, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že snaha o legalizaci pobytu z důvodu společného soužití s manželem žijícím na území České republiky je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu, konec citace. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ovšem bylo by to možné např. v případech, kdy by si cizinec vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 46/2008-71, č. j. 2 Azs 14/2010-92). Krajský soud zastává názor, že každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu. Žalobci v první řadě nic nebrání, aby své právo na rodinný život realizoval ve své vlasti (když článek 8 Úmluvy neukládá všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi). Právo na soukromý a rodinný život nezaručuje právo na výběr nejvhodnějšího místa k rozvíjení rodinného života. Žalobci dle názoru soudu nic nebrání k návratu do země původu, kam jej může následovat jeho přítelkyně s dítětem, případně bude-li si přát realizovat svůj soukromý život v České republice, je na něm, aby se podrobil režimu zákona o pobytu cizinců v České republice. Právě ustanovení zákona o pobytu cizinců totiž primárně chrání právo na rodinný a soukromý život, zakotvené v článku 8 Úmluvy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 46/2008-71). Dle názoru soudu žalobce neuvedl ani v řízení před žalovaným ani poté v soudním řízení žádné důvody, které by naznačovaly, že pouhým vycestováním z území České republiky by došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného života. Soud má za to, že žalovaný při aplikaci článku 8 Úmluvy v souvislosti s § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu postupoval plně v souladu s touto judikaturou. Protože žalovaný přezkoumatelným způsobem ve svém rozhodnutí odůvodnil své úvahy o nesplnění podmínek udělení doplňkové ochrany podle § 14a a 14b zákona o azylu, a soud s nimi souhlasí, proto na závěry žalovaného v podrobnostech odkazuje.

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které by předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 30.11.2017

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**